

Dues Barcelones

Aquest dimecres va haver-hi doble presentació a la llibreria Jaimes de Barcelona. Es tracta de *La ciutat captiva 1714-1860* i *La ciutat expansiva 1860-1900*, de Ròmul Brotons, a càrrec del periodista David Guzmán i l'editora Elisenda Albertí. Fets en coedició amb l'Ajuntament de Barcelona, llibres com aquests ens acosten a la normalitat. I la normalitat, pel que fa a publicacions d'aquesta mena, és aspirar simplement a tenir el mateix que més o menys tenen altres grans capitals del món com París, Londres o Nova York. L'aproximació és molt seriosa alhora que divulgativa, plena de mapes, esquemes i reproduccions. És un esforç important de l'autor, que també firma com a responsable de la maqueta, el disseny, els gràfics i les il·lustracions. El més interessant de les presentacions acostuma a ser la participació del públic. En aquest cas, tenint en compte que el tema de l'acte era Barcelona, va suscitar unes quantes preguntes força interessants, sobretot les que afectaven el nomenclàtor de la ciutat. Els noms dels carrers de les nostres ciutats són part de la seva ànima. Sigui en un sentit o en l'altre. Els noms dels carrers més incomprensibles i horrorosos, amb el pas d'un parell de generacions, ja són assumits espontàniament.

ELS CARRERS, QÜESTIÓ DE NOMS

A part del cas dels noms duplicats, provocat per l'absorció dels pobles del pla de Barcelona, l'autor va manifestar que no era gaire partidari de batejar els carrers basant-se només en el simbolisme. Opinava que si els noms dels carrers eren neutres, tampoc no passava res. La prova era la normalitat i l'abundància, a Barcelona, com a qualsevol altra ciutat, dels carrers amb noms simplement descriptius: carrer de l'Església, carrer de la Font, carrer Gran, carrer del Mercat, etc. que passaven de generació en generació, i que perduraven com a noms populars fins i tot en cas de canvi per raons socials, administratives o polítiques. Va esmentar el cas de l'antiga plaça del Mercat de Sants, que quan l'antic municipi es va incorporar a Barcelona, per evitar la duplicació, va ser rebatejada amb el nom de plaça d'Osca (que és el que manté en l'actualitat). Segons ell, no hi havia cap raó per denominar així l'antiga plaça, ja que Osca no té res a veure amb Sants. Recomanem especialment aquests dos volums, que abracen dos períodes bàsics de la història de Barcelona. ♦